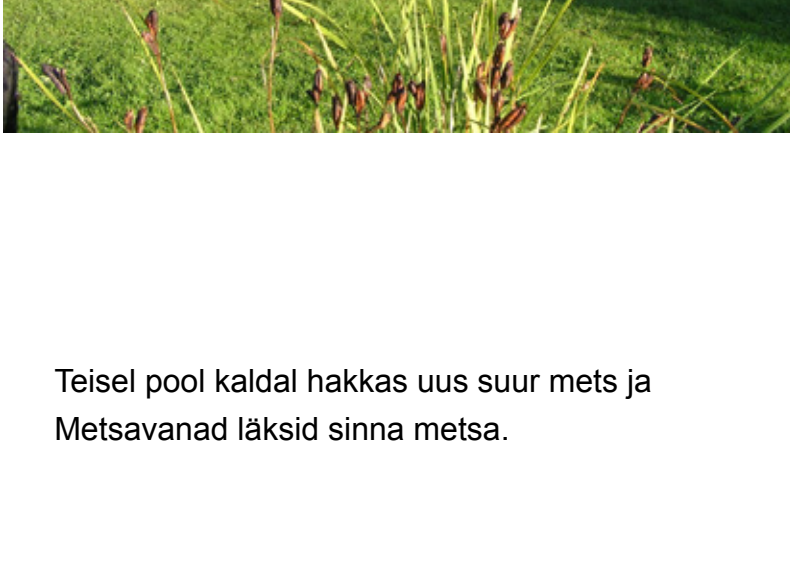

Lugu Metsavanadest, kes läksid õnne otsima

Kord said metsas kokku kaks Metsavana. Üks oli päris vana ja juba päris suureks Metsavanaks kasvanud. Teine oli veel nooreke, nii umbes 100-aastane. Nad otsustasid minna laia ilma õnne otsima.

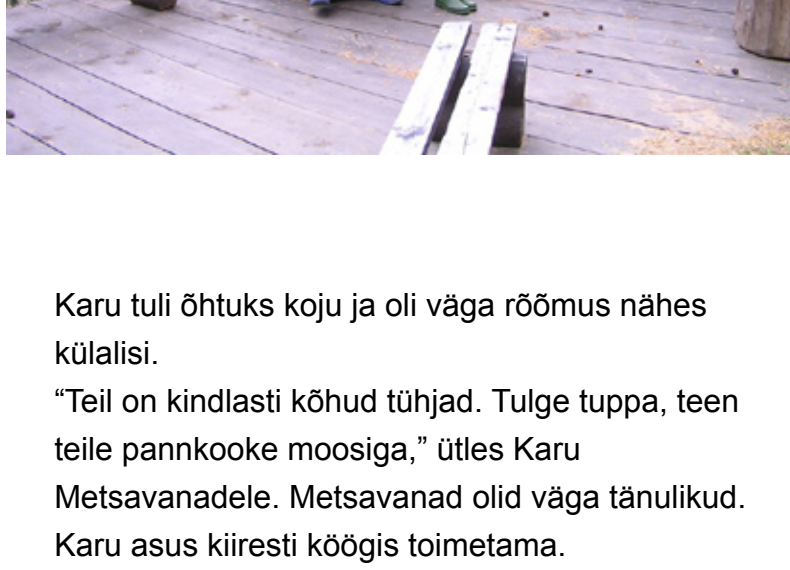
Kui korralikult puhatud, liikusid nad edasi. Nad jõudsid oma kodu metsa piirini. Seal oli piiripunk, kust nad pidid üle ronima

Teisel pool kaldal hakkas uus suur mets ja Metsavanad läksid sinna metsa.

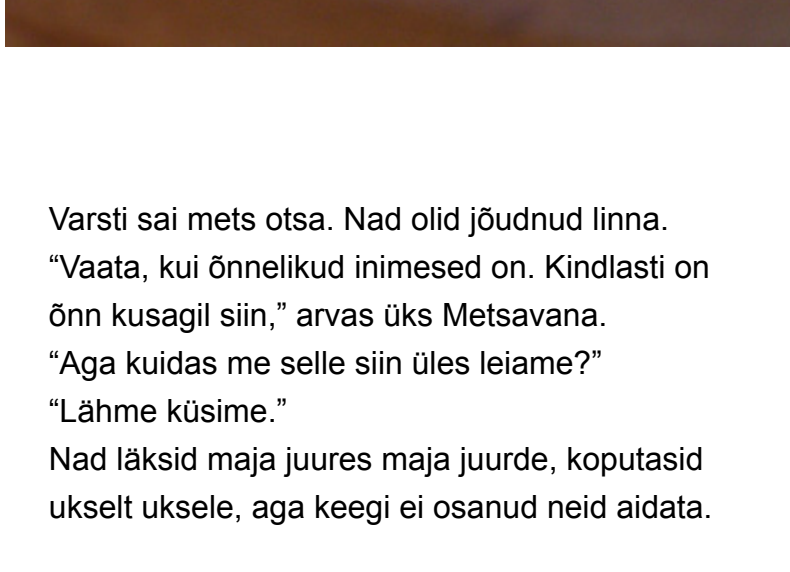
Mets muutus hõredamaks ja nad kohtusid Kopraga.
"Kobras, kas sa oskad meid aidata. Me otsime õnne, aga ei leia seda," ütlesid Metsavanad. Kopralt oli väga kiire. "Mina teid ei oska aidata. Minge küsige Karu käest abi. Ta elab sealpool," viipas Kobras ninaga jõest allavoolu.

Karu tuli õhtuks koju ja oli väga rõõmus nähes külalisi.
"Teil on kindlasti kõhud tühjad. Tulge tuppa, teen teile pannkooke moosiga," ütles Karu Metsavanadele. Metsavanad olid väga tänulikud. Karu asus kiiresti köögis toimetama. Metsavanad istusid Karu juurde.

Ootamatult leidsid Metsavanad metsast palju kive. "Ma olen kindel, et nende kivide all ongi õnn," hüüatas üks Metsavana ja jooksis kive kangutama. Aga kivid olid nii rasked ja sügaval maa sees, et ükski kivi ei liikunud paigast. Kurvalt istusid nad kividele. "Kui isegi on õnn nende kivide all, siis pole see õnn meie mõeldud," mõtlesid Metsavanad.

Varsti sai mets otsa. Nad olid jõudnud linnna.

"Vaata, kui õnnelikud inimesed on. Kindlasti on õnn kusagil siin," arvas üks Metsavana.

"Aga kuidas me selle siin üles leiame?"

"Lähme küsime."

Nad läksid maja juures maja juurde, koputasid uksele, aga keegi ei osanud neid aidata.

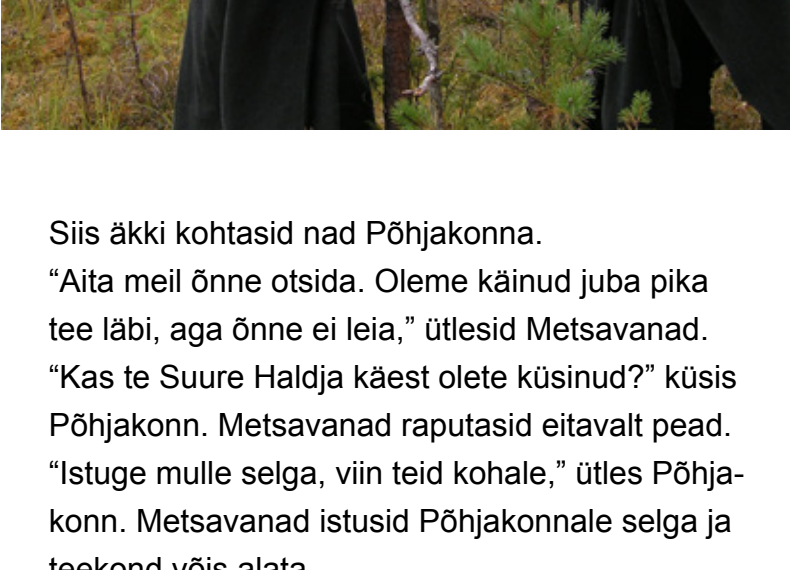
Enne metsa oli jõgi. Vees ujus palju Kalu. "Kalakesed, kas te teate kus õnn on?" küsisid Metsavanad Kalalale. "Meie meie tea. Me pole siit jõest kaugemal käinud. Ei leia õnne ei leia. Kas sa oskad õelda minna," vastasid Kalad. Metsavanad ohkasid kurvalt ja liikusid edasi.

Metsavanad olid õnne otsinud juba päris kaua. "Äkki on õnn hoopis taevas?" küsis üks Metsavana teiselt.

"Aga vaatame igaksjuhuks sealt ka," ütles teine Metsavana.

Igaksjuhuks sai sealt ka vaadatud, aga õnne ei leitud. Või oli õnn nii pisike, et nad lihtsal ei näinud.

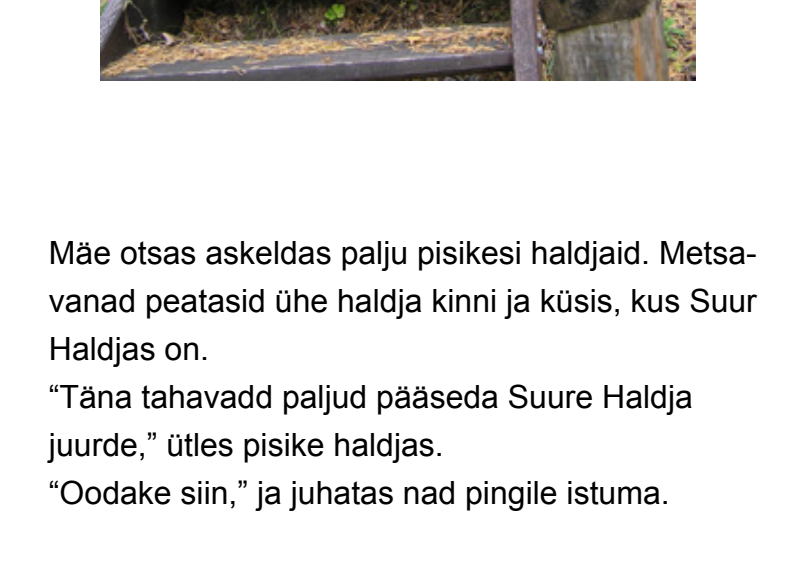

Siis äkki kohtasid nad Põhjakonna.

"Aita meil õnne otsida. Oleme käinud juba pika tee läbi, aga õnne ei leia," ütlesid Metsavanad.

"Kas te Suure Haldja käest olete küsinud?" küsis Põhjakonn. Metsavanad raputasid eitavalt pead.

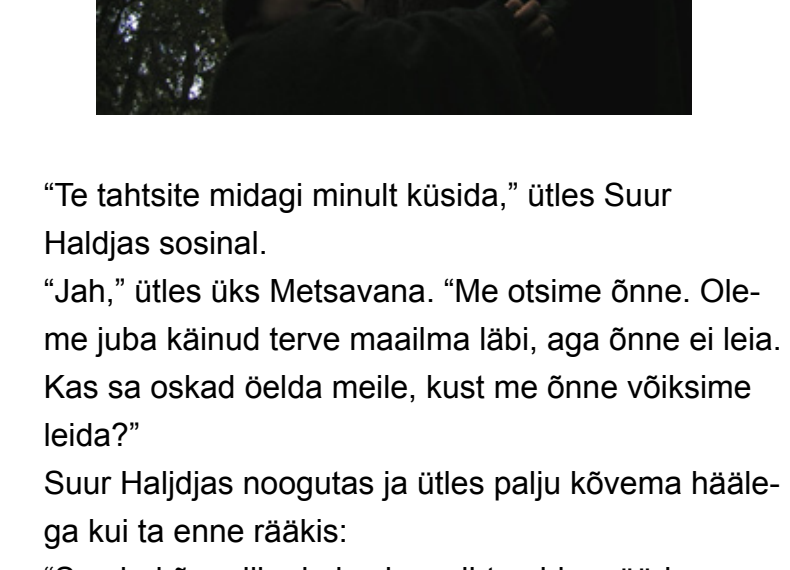
"Istuge mulle selga, viin teid kohale," ütles Põhjakonn. Metsavanad istusid Põhjakonnale selga ja teekond võis alata.

Mäe otsas askeldas palju pisikeid haldjaid. Metsavanad peatasid ühe haldja kinni ja küsis, kus Suur Haldjas on.

"Täna tahavadd paljud pääseda Suure Haldja juurde," ütles pisike haldjas.

"Oodake siin," ja juhatas nad pingile istuma.

"Te tahtsite midagi minult küsida," ütles Suur Haldjas sosinal.

"Jah," ütles üks Metsavana. "Me otsime õnne. Oleme juba käinud terve maailma läbi, aga õnne ei leia. Kas sa oskad õelda meile, kust me õnne võiksime leida?"

Suur Haldjas noogutas ja ütles palju kõvema häälega kui ta enne rääkis:

"Sa oled õnnelik - kui sul on siht, mida mööda minna. Kui sul on eesmärk - mille poole püüelda. Kui sul on unistused - mille nimel elada."

Metsavanad tänasid Suurt Haldjat ja nad otsustasid koju tagasi minna, et rahulikult mõelda selle üle, mis neile Suur Haldjas ütles.

Nende tee kulges läbi suure ja paksu metsa. Ümberringi ainult kõrged puud. Nad pidid palju kõndima enne, kui leidsid koha, kus oleks hea puhata.

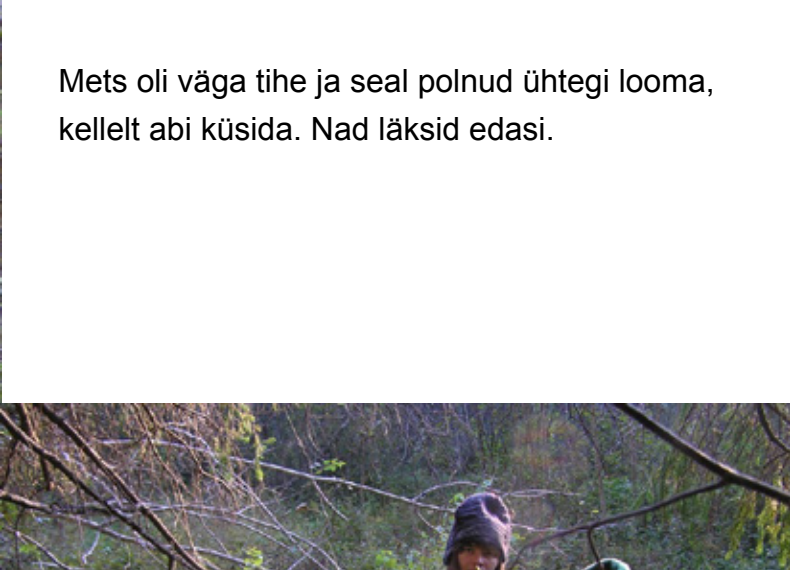
Peale metsa oli kohe jõgi. Seal seisis ka parv. Parve peal elas Rebane. Metsavanad küsisid Rebaselt:

"Kallis, Rebane, kas sa tead kus on õnn?"

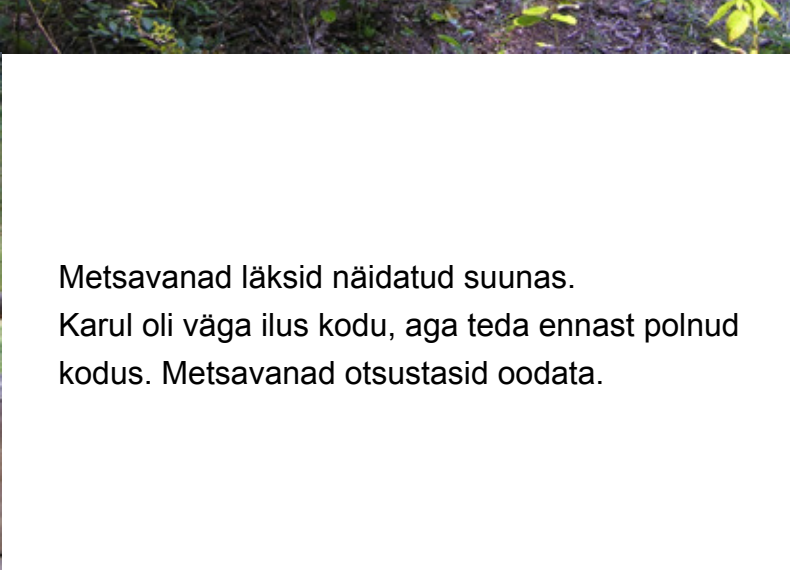
Rebane vastas:

"Kahjuks ei tea ma õnnest midagi, aga võid teid viia teisele poole jõge. Seal metsas elab palju tarkasid loomi. Minge küsige neilt."

Rebane kutsus Metsavanad parvele ja viis nad kiiresti üle jõe.

Mets oli väga tihe ja seal polnud ühtegi looma, kellelt abi küsida. Nad läksid edasi.

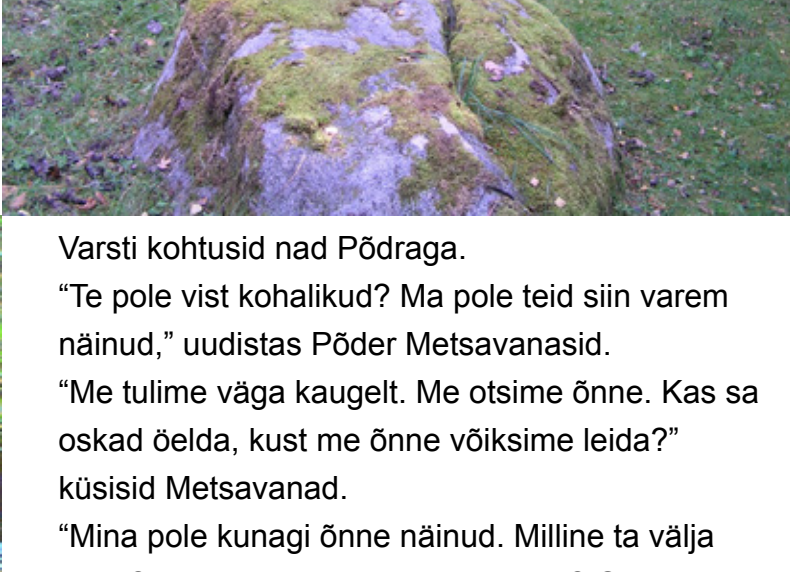
Metsavanad läksid näidatud suunas. Karul oli väga ilus kodu, aga teda ennast polnud kodus. Metsavanad otsustasid oodata.

"Karu, sa oled tark loom. Palun ütle meile, kust me võiksime õnne leida?" küsisid Metsavanad.

"Kahjuks ei oska ma teid aidata. Peate otsima kellegi targema, kelle käest seda küsida."

Pannkookid olid head. Metsavanad tänasid Karu ja läksid edasi.

Varsti kohtusid nad Põdraga.

"Te pole vist kohalikud? Ma pole teid siin varem näinud," uudistas Põder Metsavanasid.

"Me tulime väga kaugelt. Me otsime õnne. Kas sa oskad öelda, kust me õnne võiksime leida?" küsisid Metsavanad.

"Mina pole kunagi õnne näinud. Milline ta välja näeb? Kas tal on sarved nagu minul? On tal saba?"

Oh ei, mõtlesid Metsavanad. Põder ei tea küll kindlasti!

Kiiresti jätsid nad Põdraga hüvasti ja läksid sügavamale metsa.

Kurvalt läksid nad edasi. Üle põllu, metsa tagasi.

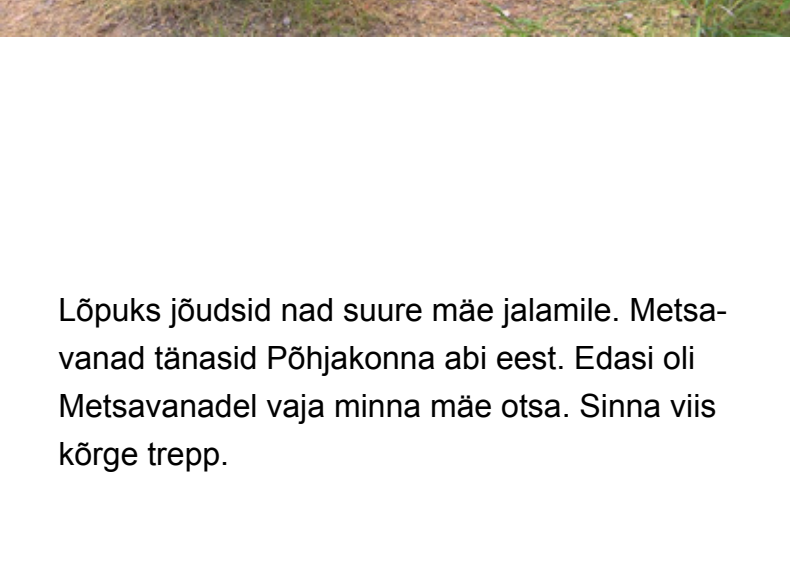
Varsti jõudsid Metsavanad puhkekohta, kus said pikast teekonnast jalgu puhata

Nad kõndisid edasi raskete sammudega. Palju oli juba käidud, aga õnne ei kuskil.

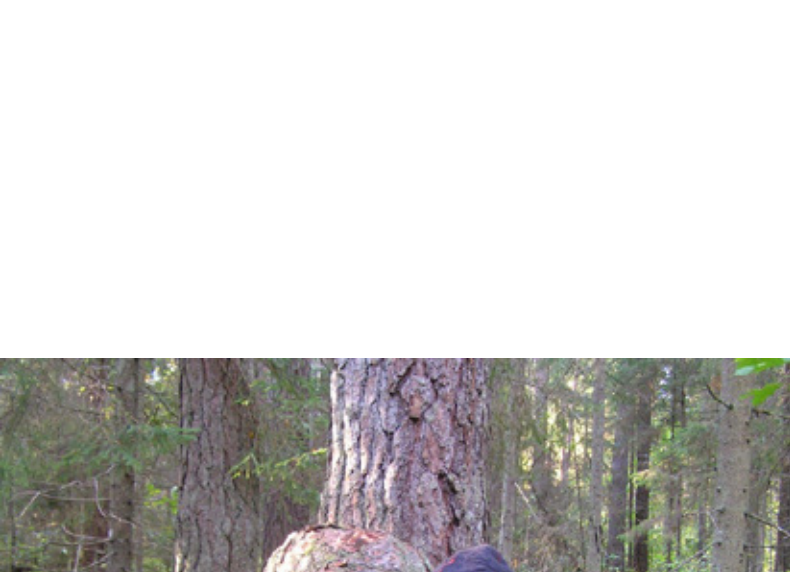
Lõpuks jõudsid nad suure mäe jalamile. Metsavanad tänasid Põhjakonna abi eest. Edasi oli Metsavanadel vaja minna mäe otsa. Sinna viis kõrge trepp.

Metsavanad istusid pingile ja ootasid. Lõpuks lubati nad Suure Haldja juurde. Suur Haldjas oli väga pikk, aga ta rääkis ainult sosinal. Et kuulda, tuli ronida mööda tema keha natukene kõrgemale.

Metsavanad istusid pingile ja ootasid. Lõpuks lubati nad Suure Haldja juurde. Suur Haldjas oli väga pikk, aga ta rääkis ainult sosinal. Et kuulda, tuli ronida mööda tema keha natukene kõrgemale.

Metsavanad istusid pingile ja ootasid. Lõpuks lubati nad Suure Haldja juurde. Suur Haldjas oli väga pikk, aga ta rääkis ainult sosinal. Et kuulda, tuli ronida mööda tema keha natukene kõrgemale.